

Plāns Knuta dienas pasākumam „Pagātne nākotnē”

Sākums 19:00

Pasākuma atklāšana

1. Stradaiņa universitātes asociētā profesore, vēstures zinātņu doktore
Daina Bleiere

Grāmatas „Kro-Kro” prezentācija

2. Inta Čaklā - literatūrkritiķe, literatūrzinātniece

3. Knuta dzīvesbiedre Inta Skujeniece

4. Citāti no jaunās Knuta Skujenieka grāmatas „Kro-Kro”

Muzikāla pāreja uz otro daļu

6. Knuts Skujenieks par ieceri jaunai grāmatai

7. Nacionālā teātra aktieris Juris Jope – lasījumi +dziesmas

8. Dzied lēģernieki

9. Andris Baltacis un Einārs Lipskis

Knuta Skujenieka uzruna pirms kāršu rādīšanas un lasījuma

Man uzdāvināja kāršu kavu. Es nekad neesmu bijis trumpmanis – kāpēc tad man? Tikai lai paskatītos bildītes – kādi tur kungi, kalpi un vēl visādi sīkaliņi? Nu nē. Te dažs labs sešinieks ir svarā smagāks par dūzi.

Galvenā vērtība ir pašas bildes un viņas kārtis ir bilžainas. Pārcilā tās – tad uzreiz nāk prātā tas zobgalīgais teiciens „povejalo rodnim i znakomim...” Laikam jau jātulko – tādi laiki! „Uzvēdīja kaut kas tuvs un pazīstams”. Tās ir turpat pusgadsimtu senas padomiskas atmiņas. Kungu, kalpu un dāmu tipāži, sirdij tuvas un ēdamās, dzeramās lietas. Izrādās, ka nekas nav aizmirsts. Taču atmiņām allaž ir tāda drusciņ gaišāka vai vismaz smieklīgāka maliņa. Rokas vairs akurāt nežņaudzas dūrēs.

Un es saprotu, ka cilvēki visapkārt te daudz ko nesaprot. Vecākiem gadugājumiem tās ir neskaidras nojautas, jaunākiem tā ir dīvaina eksotika. Paldies Dievam, ka tā. Bet bildītes prasīt prasās runājamas.

Es it kā uzvelku savu caurumos izdedzināto fufaiku, uztinu autus, kuri vienalga man tinas vaļā, iepīpēju savu mahorcīņu un vedu jūs virtuālā ceļojumā pa 60.gadu padomju koncentrācijas nometni Mordovijā. Citiem vārdiem sakot, uz lēģeri.

Šim ceļojumam iedūšoja kāršu mākslinieks Bruno Javoišs, starp citu, arī mans ilggadējais lēģera biedrs. Es eju viņa pēdās, tikai retumi pakāpdams pussolīti sāņš. Nu kā tu, cilvēk, par sevi neatgādināsi? Taču es esmu gids šajā laika-mašīnā un esmu uzņēmies šo darbu.

Kāpēc? Knaibīt sen aizdzijušas rētas, lai tās sāpētu atkal? Nē. Izklaidēt jaunus cilvēkus, kuri alkst pēc asākām izjūtām? Arī nē.tas ir mūsu paaudzes pienākums – ar savu pieredzi papildināt vēl neuzrakstīto vēstures daļu. Kaut arī tauta no vēstures nemācās, tai šī vēsture ir atkal un atkal jāatgādina.

Bet ko es te aizplāpājos! Mēs esam nonākuši pie lēģera vārtiem.